

PLT/14

- majdnem dupla -

2019

live-art 'zine

Fut a nyúl a mezőn

Fegyver dörög vagy épp aratnak?
Traktor hörög, vagy kutya ugat?
Télen és nyáron, igen minden nap.

A katonák az erdőt lesik,
Az asszonyokat leteperik.
A férfiakat, ó, a férfiakat messze viszik.

Ó, fut a nyúl a mezőn és énekel,
Fut a nyúl a mezőn és énekel,
Fut a nyúl a mezőn és énekel,
Fut a nyúl a mezőn.

Mondjátok rá, hogy nagyon gyáva,
Megszokta már és nem is bánja.
Ragadozókkal ki nem állna.

Tavasza van és kitört a béke,
Vadászatnak, hajtásnak vége.
Boldog, mert megint túlélte,
Énekel és nevet az égre.

Ó, fut a nyúl a mezőn és énekel,
Fut a nyúl a mezőn és énekel,
Fut a nyúl a mezőn és énekel,
Fut a nyúl a mezőn.

(Hobo Blues Band, Vadászat album)

2	Pont – pont - vesszőcske	
4	„Versfüggöny” megnyitó -Triptichon Galéria / Nagymaros	Dénes Imre
5	Ekszpansió 29+1	Kovács István, Bódis Barnabás, Dénes Imre
7	Transart Communication 29 (TAC 2017)	Aor Nopawan, Mongkol Plienbanchang, Sareena Sattapon, Beate Linne, István Kovács, Imre Dénes, Kathleen Meyts Coba, Syporca Whandal, Gabriela Zigová, Veronika Vargova, Rokko Juhász, Payel Pájel, Subhasis Chaudhury, Krisztina Gyuris, Norbert Balogh
14	Manofeszt	Syporca Whandal, Rovar17, Beate Linne, Gyuris Krisztina, Kovács István, Rokko Juhász, Dénes Imre.
17	„Sic itur ad astra” (L1)	Kovács István
18	„Felületsértések” (RS9)	Kovács Noémi, Koroknai Zsolt, Varga Zsolt, Ladjánszki Márta
20	Transart Communications 30 / Open Call - Awards (english)	31 artists
22	Idézetek a performanszról	Ladik Katalin
23 (6)	Cage – Delimar – Laibach - és Duchamp	Vlasta Delimar

Csak szimpla leírás ! Esetleg egy kis érzélem.

A vendégszövegek kivételek.

PLT - Plateau - plató - fennsík - magasföld

Nem hegy és nem alföld. Egyik sem vagy épp mindkettő -
köztes állapot. A tér kitárulkozása. Színpad. Leszállás és
felemelkedés. Elrugaszkodás. Pihenő. "Inneni-onnaniság"¹

Plateau live-art'zine :: Dénes Imre, +36 (06) 70 261 9660

HU-2200 Monor, Váci M.u.34. mail: imre.denes@gmail.com

digitális Plateau / letöltés : <http://www.plateau-zine.blogspot.hu>

¹ feL.L.

„Versfüggöny” kiállítás megnyitó, Triptichon Galéria, Nagymaros

2017.június 24-től Július 23-ig a nagymarosi Triptichon Galériában kortárs verskiállítás - szövegthalmaz installáció volt látható " Versfüggöny" címmel.

Bálint Zsombor (1956-2018) kezdeményezése, rendezése volt ez a kiállítás Faludy György " Tanuld meg ezt a versemet " című versével, mint hívó gondolattal.

A beküldött számos vers függönyszerűen volt felakasztva a galéria terében.

A kiállítás megnyitójának volt része **Dénes Imre** performansa a galéria szomszédságában lévő templom oldalánál.

Viaszosvászon terítőn három fűrészpor halom és két madártollakkal feldíszített súlyzó.

A performer felveszi a súlyzókat, körbejár velük a nézők előtt. Visszaérve a három halom mögötti kiindulóponttra, karját a súlyzókkal kitárva addig tartja azokat amíg csak bírja.

A tollakat az ujjaira erősíti és lesöpri az egyik halmot. Kiszáradt kis fa törzse, ágai bukkannak elő. Leveszi az egyik cipőjét (viseltes munkáscipő...) megtölti fűrészporral és az ágot, kis fát beleszúrja, beleülteti. Ugyanez történik a másik szélső halomnál. Már csak egy ép halom van, kétfelől a levett bakancsok, kiszáradt fák.

A kezén lévő tollakkal most ezt az utolsó halmot söpri, a fűrészpor szétfolyik és láthatóvá lesz egy fekete könyv, egy Biblia. Kinyitja, egy lapos követ vesz ki a lapok közül, azt a fejére teszi és ragasztószalaggal rögzíti.

A tollak most megsimítják a könyvet.

A performer körbejár és ugyanazon tollakkal a nézőket is megérinti. Minden nézőnél és érintésnél megrázza a másik kezében lévő nagy zörgő akáctermés hüvelyeket* ..

Végül visszaér, kis ideig áll szemben a közönséggel végül egy fedővel és fakanállal kongat egyet. A szép tiszta hang zárja az előadást.

* gledicia

Kassák Lajos születése 130., halála 50. évében a 29. évébe ért E(x)kszpánzió mi másra koncentrálna mint Kassák Lajosra.

Éppen ezért adta **Németh Péter Mikola** az "Éposz Kassák maszkjában (2.)" címet az idei összművészeti találkozóknak, az Írószövetségben lezajlott korábbi Kassák szimpózium mintegy folytatásaként.

"Ott és akkor született meg az elhatározásunk, hogy az idei Kassák év alkalmával a költő, képzőművész és konstruktőr szellemében, nyáron is folytatjuk avantgárd kísérleteinket a Dunakanyarban, az általa kiválasztott, és jelenlétével is megszentelt helyen, az "északi génuszban", a Visegrádi fellelgyárral szemközt Duna-parti Térben, Nagymaroson, hogy halála 50. évfordulóján megszentelődjön az idő is" - írta Mikola a beharangozó felhívásban.

Az Ekszpánziókon már megszokott gazdag irodalmi, zenei, képzőművészeti programot itt most nem részletezem, csak a 2. nap három performanszáról írok, Kovács István, Dénes Imre, Bódis Barnabás cselekményéről.

Kovács István a Sigil Galéria kiállító termében adta elő performanszát.

Középen lelógó lóhám határozta meg a teret. A sarokban kétkerekű teknő, benne a letakart performer. Ez a teknő nem teknő! gondolhatjuk, és valóban mert lehet anyaméh, bölcső, egy szabadulni akaró ember rokkantkocsija, avagy éppen a megszabadult harci szekere, megannyi lehetőség mely majd felvillan a performansz során.

Mozgolódás kezdődik a fehér rugalmas lepel alatt, egy ember nyújtózik, méri fel a teret és saját lehetőségeit és bár az anyag enged, de csak egy darabig. Végül a művész megszületik ebből a burokból s akkor látjuk a vajúdásnak még nincs vége, másik réteg is fedi testét, műanyag fólia. Most azonban már tud mozogni a kocsi, ide-oda gurul a teremben, felfedezi a lóhámot, azt kerülgetve, és követve annak forgó, lengő mozgását próbál átnézni rajta.

Most sikerül a fóliát is levetkőzni és a kocsi megáll a lóhám alatt. A performer belesimul a teknőbe, koponya kerül elő melynek szájából Kovács hosszú fóliát húz át a sajátjába.

Ekkor kiszáll a kocsi, megszabadul a testét még borító műanyag mellvért- és fólia öltözetétől.

Nagy tojást* tesz le elének és leborítja egy hatalmas üvegharanggal. A harang vagy kupola tetején kis nyílás, azon át betuszkolja a szájában addig tartott hosszú fóliacsíkot. Ezzel a képpel ér véget a performansz: a csík mint egy köldökzsinór éppen eléri a tojást.

* strucctojás

Dénes Imre a Sigil Galéria udvarán adta elő *"Vízöntés"* című performanszát. A performanszhoz csak két edényt használt, vizet öntögetett egyikből a másikba. Minden vízöntés egy-egy élethelyzetben zajlott - úgy mint kis- és nagyobb gyerekkor, felnőtté válás, szerelem, apaság, az élet delelőjének diadala, bűnbánat, ima és végül a halál. A vízöntögetés mindig úgy történik, hogy oda sem nézve próbálja a vizet átönteni az éppen üres edénybe - ez csak részben sikerül így aztán a kezdeti teli edény víz a végére igencsak megfogyatkozik. Ezt a maradék vizet az utolsó stációnál hanyatt fekve a szemére öntötte.

" A víz egy lehetséges olvasata az életerő, energia, szeretetre való képesség stb. megőrzése és átvitele egyik élethelyzetből a másikba (öntögetés), megmarad? mennyi megy mellé? marad a végére ? " (D.I.)

Bódis Barnabás villámakciójában az udvar kövezetére víz öntögetésével, loccsantással rajzolt avagy festett egy absztrakt Kassák portrét.

*

Csendet ad elő a Depeche Mode, a Laibach és Moby

John Cage, a 20. századi kortárs zene kiemelkedő szerzője *4'33"* című műve előtt tiszteleg a londoni Mute kiadó. A legendás csendzenét a Depeche Mode, a New Order, a Laibach, Moby és mások adják elő.

A STUMM433 elnevezésű, májusban megjelenő doboz lemezein az 1978-tól működő kiadó több mint ötven pop-rock formációja előadásában, saját elgondolásukban látható (kevésbé hallható) Cage 1952-ben született műve.

Cage nagy hatású művében egyetlen hangot sem kell az előadónak megszólaltatnia, elegendő a csendre figyelnie. A *4'33"* előadásában a műre hangolódáson, a meditáción van a hangsúly. A mű alapjaiban változtatta meg a közgondolkodást a csendről, a hangról, a kompozícióról és annak hallgatásáról.

A kiadványban a Mute-hoz az elmúlt négy évtizedben tartozó művészek sora működött közre. A névsorban található a Normal, amely a kiadó első kislemezén zenélt, a világszerte ismert előadók közül mások mellett a Depeche Mode, a New Order, a Laibach, A Certain Ratio, Moby, az Afghan Whigs, Alexander Balanescu, Barry Adamson, a Cabaret Voltaire, Chris Carter, az Einstürzende Neubauten, az Erasure, a Goldfrapp, Lee Ranaldo, a Liars, Michael Gira, Mick Harvey, a Miranda Sex Garden, a Nitzer Ebb, a Wire és Yann Tiersen - szerepel a Mystic Production által az MTI-hez csütörtökön eljuttatott közleményben.

A doboz beharangozó klipjét a szlovén Laibach készítette el, amely a videóban Julian Wasser, a Time magazin világhírű fotósa által 1963-ban készített, "Duchamp egy meztelen nővel, Eve Babitzcel sakkozik" című képéből indult ki. Marcel Duchamp (1887-1968) francia-amerikai festő, kubista, szurrealista, dadaista képzőművész és sakkjátékos volt.

A kiadvány bevétele részben a fülzúgásban szenvedőket segítő Brit Tinnitus Szövetséghez, részben a Music Minds Matter elnevezésű, zenészeket támogató alapítványhoz kerül. A kezdeményezés Craig Gill emlékének adózik: az Inspiral Carpets egykori dobosa húsz éven át szenvedett álmatlanságban és szorongásban rendszeres fülzúgása miatt.

Az 1992-ben elhunyt amerikai zeneszerző, John Cage *4'33"* című művét Magyarországon az Amadinda Ütőegyüttes játszotta lemezre. (MTI)

2017.08.19. Monor/Vasad. Cooking performance

2017.08.22. Nové Zámky (Érsekújvár)SK, Fő tér Csoportos performansz

2017.08.23-24 Galanta (Galánta) SK, Gallery 4D

Résztevő művészek:

Aor Nopawan – Thailand

Mongkol Plienbanchang – Thailand

Sareena Sattapon – Thailand

Beate Linne – Germany

István Kovács – Hungary

Imre Dénes – Hungary

Kathleen Meyts Coba – U.K./Belgium

Syporca Whandal – Hungary

Gabriela Zigová – Slovakia

Veronika Vargova - Slovakia

Rokko Juhász – Slovakia/Hungary

Payel Pájel – India

Subhasis Chaudhury – India

Krisztina Gyuris – Hungary

Norbert Balogh – Hungary

Az alábbiakban (nem feltétlen időrendben) a Galántán történeteket írom le. Sajnos a Cooking Performance-on illetve Érsekújváron nem tudtam ott lenni.

08.23.

Syporca Whandal a galéria udvarán álló szobor és próbababák között, azokat a performanszba ("I.N.R.I.") bevonva kezdett. Zenei segítsége is volt Rovar17 személyében. Syporca először gézzel , színes zsinórokkal bekötözte a szobrokat. Azután gézzel a saját fejét is betekeri. Hosszú tűvel összevarrja a gézcsíkokat. A tűkkel azután saját alsó ajkát is átszúrja, és a tűk ott lógnak a továbbiakban. Tornászok által használt hosszú piros szalagot vesz elő, piros körök, spirálok,

hullámok övezik a szobrokat s végül magát a performert is. Letérdel, fehér virágkoszorút tesz fejére és az eltorzult ajkú gézzel betekert fejű performer (menyasszony?) négykézláb mászni kezd felénk, két-három "lépésenként" leborulva. Odaérve a nézőkhöz feltérdel, karjait kitárja, kezeit esküre emeli. Most továbbhúzza az ajkán átvezetett zsinórt, 1-2 öltéssel hozzávarrja száját a ruhájához. Végül teljesen kinyújtózva, karjait ismét kitárva a földre fekszik, arccal lefelé.

Saját szavaival:

„2017-ben a Transart Communication résztvevője lehettem, ahol két előadott performance-omból ez volt az egyik. Helyszíne a 4d Gallery parkja. A parkban elhelyezett monumentális emberfejet ábrázoló szobor elé bal oldalon posztamenseken egy teljes alakos férfi próbababát jobb oldalon pedig egy női torzó babát helyeztem.

Középső posztamensen egy nevemre szignált halotti urna állt, melyekbe sebkötőzésre használatos pólyákat helyeztem, az urna mellé pedig 10-15 cm-es zsákvarrótűk voltam készítve, beléjük fűzve piros fekete és arany szalaggal. A férfi és a női babát külön külön betekерgettem pólyával és szalagokkal, lassan szertartásszerűen, majd saját fejemet is betekertem, szememet, és számat fedve. Az odakészített tűk segítségével a fejemen lévő mullszövetet elkezdtem összevarrni, öltetni, a különböző színű szalagokkal. A monumentális fejszobor mögé odakészített rsg piros szalaggal, körbevarázsoltam a női és férfi bebandázsolt próbababát.

Majd kiléptem a berendezett tér szentháromságából és a számat takaró szövetet feltéptem, és az alsó ajkamat átszúrtam a tűvel és áthúztam rajta az arany szalagot, majd a tűt a felső ruhámba szúrtam. Egyik kezemet a mellemre tettem a másikat pedig felemeltem és az ikonográfia szerinti Jézus tanít pózt vettem fel.”

Beate Linne a 4D Gallery mellett lévő nagy üres csarnokot választotta. A földön elszórtan, egy még nem ismert szándék szerint elhelyezett rekvizítumok, teknő, fémlemez, fehér vászon, kis halmok. Beate kis téglá posztamens mögött áll, a posztamensnek támaszva bivaly koponya. Lassan előrehajol, hogy hosszú haja éppen érintse a koponyát. Apró mozdulatokkal így simogatja.

Lelógó, hosszú haján keresztül kidugja ökölbe szorított kezét. Felegyenesedik, és így áll most kinyújtott karral ökölbe szorított kézzel.

A fémlemezhez megy, sarkánál fogva húzza a rücskös betonon, csikorgó, rideg a hang amit hallunk, néha meg- meglegeti a lemezt, azután egyre gyorsabban körbe fut s a hang így még erősebb.

Letérdel az egyik kis halom mellé, mézet csurgat az arcára. Kerek tükröt vesz elő, s magát nézve benne körbejár. A tükör kétoldalú, és ahogy a közönség között jár s kel, a nézők egy képben láthatják magukat, a tükörképüket és mellette a performer arcát, a performerét aki viszont a

tükörrel látja együtt saját magát és a nézőket. Most méztől ragacsos arcát fekete koromhalomba temeti, majd hosszú ágat vesz fel és azzal tesz egy-két kört úgy hogy az ág végét húzza a betonon. Ez a járás is egyre gyorsuló, az érintkezés hangja egyre hangosabban pattogó. Végül az ágat felállítja a koponya mellett. Almákat vesz elő melyekbe csillagszóró van dugva, meggyújtja ezeket és a szikraesőben világító almákat megmutatja nekünk. Most hosszú tollakat erősít kezére és kitért karral forogni kezd, míg csak el nem szédül. Leteszi a tollakat és fekete szedret szór a koponyára. Azután a teknőhöz megy arcát, fejét a vízbe temeti amíg csak kitért a lélegzet.

Fehér vászon kerül elő, megtörli vele az arcát majd csapkodni, korbácsolni kezdi vele a vizet. A hangos csattanásokat készségesen visszhangozza a csarnok.

Ezután meggyújtja a korábban használt és felállított faágot, felemeli a koponyát, s így áll ott, tartva azt, a lángok fényében.

Juhász Rókö ("Fire-Work") a galéria udvarán áll , kezében egy valahová vezető zsinór, fején hegesztőálarc ami úgy fest most még, mint a középkori lovagok felcsapott sisakrostélya, mellette hegesztő készülék mögötte kicsit odébb nagy fémkerék. Húzni kezdi a zsinórt, nagy' sokára piros doboz jelenik meg, magához húzza és a zsinórral a lábához köti. A dobozból gyertyát vagy mécsest vesz elő, meggyújtja, feltartja a fényt. Karjaira ruganyos dróthálót erősít. Közben erősen besötétedik. Valamit hegeszteni kezd a földön, vagy talán csak ívfényt csinál, s annak a vakítónál is erősebb fénye egy-egy pillanatra túl élessé tesz minden láthatót a majdnem sötétben. Majd a fekvő nagy fémkerékhez megy, felállítja, meggyújtja és ezt a most már tűzkereket görgetni kezdi, az sorra meggyújtja az előzőleg a fűben elrejtett gyújtósokat és így, a most már teljes sötétben megtett útját fények sokasága, egy fényfüzér jelzi. Ez az út egy száraz ágakból előzőleg felépített óriási tűz- vagy máglyarakáshoz vezet, most ez gyullad meg, hatalmas lánggal ég és a tűz vörös fénye lep be minket és kezdi meg végtelen útját, el a mindenségbe.

Rókö pedig egy zsinóron lógó órát pörgetve hagyja el a helyszínt.

Sareena Sattapon : „Cleaner”

Képzeld el a már említett ipari csarnokot. A rideg, sivár, piszkos, csupa vas és beton tér közepén áll Sareena rikítóan színes, virágmintás ruhájában mint egy többszörös eleven ellenpont. Körülötte, nagy területen szétszórva rengeteg hungarocell darab fehérlik.

Ezeket a darabokat töri és gyűjti össze, egy, a ruhájával azonos anyagból készült óriási batyuba. Hosszú ideig tart amíg a rengeteg ipari hulladékot becsomagolja, s mikor elkészül a hatalmas és ragyogóan színes batyu, kötelet próbál átvetni a csarnok tetőszerkezetének vázán. Ez végül sikerül, így nehezen és küzdelmesen felhúzza a nálánál nagyobb csomagot a tetőig.

És akkor ott függ a plafonról egy sugárzóan színes gömbszerű valami és megszépíti a rozsdás, hullámpalás, vastraverzes, csupa beton lokális valóságot .

Még ezen a napon és ebben a csarnokban történt **Syporca Whandal** második performansa (*"Black Soup"*).

A földön fehér, kereszt alakban lefektetett vásznak sora, rajta és mellette fehér posztamensek, oldalt fehér székek. Csak egy lámpa világít , és a korom sötétben mindezek vakítóan fehérlenek. Syporca közeledik hátulról fehér ruhában. Szemét fekete tüll takarja. Leül az egyik székre szemben velünk, alsó teste meztelen. Maga alá vizes.

Feláll a másik székre és jelbeszéddel valamit elmutogat nekünk. (Saját "Kormos virágkoszorú" c. versét). Közben piros festék lepi be kezeit, arcát, csorog le a fehér ruhán.

Visszaül a székre, kezében egy kanál, valamit eszik (nem látni a sötétben), végül felborul a székkal. Most a fehér vászonkeresztben álló posztamenshez megy és az azon lévő edényből valami feketét eszik, az végigfolyik arcán, ruháján mely most már fehér is piros is és fekete is. Meztelenre vetkőzik és folytatódik a jelbeszéd itt a posztamensnél Innen a csarnok végében lévő roncs autóhoz megy, végigfekszik a műszerfalon, és a homályos üvegen tompán átsejlik a meztelen női test.

Azután visszajön, a fehér vászonkeresztre fekszik és oldalvást gurulva az egyik leplet magára csavarja. Ez a gurulás a reflektorig tart, annak vakító fényében ér véget.

"amit ettem fekete leves volt.....ennek minden egzakt értelmében...az élet sűrűje, a bánat a halál, az alvadt vér, a kátrány, mint szitok..... a versem címe amit jeleltem Kormos virágkoszorú, ebből az egyik sor kátrányszitok csurog ki fogaim közt...

a fekete leves kis üvegekbe porciózása az emberi mivoltból adódó közös tragédiák, a halál sorsközössége..."

*

08.24.

Aor Nopawan a napfényes udvaron kezdte hosszú performansát. Néha magára hagytuk párhuzamosan zajló más előadások miatt.

Lisztrel nagy fehér kört jelöl ki a fűvön. Közepébe széket állít, leül. Ölében fadobozka mellette a földön virágcsokor. Kicsit vár. Kinyitja a dobozt, piros gombolyagok vannak benne. A piros fonallal elkezd betekerni fejét, arcát, a hosszú folyamat végén fejét teljesen belepí a fonal és

ott ül előttünk egy fekete ruhás gombolyagfejű ember.

Most felveszi a csokrot, lassan tépkedni kezdi a leveleket, szirmokat, melyeket az ölébe gyűjt. Ez is hosszan tartó, aprólékos cselekmény. Amikor ennek is vége, ollóval levágja az arcát takaró fonalakat, szabaddá téve azt, és így ér véget a performansz.

Dénes Imre egy levélben így írta le, hogy mit csinált Galántán :

"Háromszög alakban zajlott , a sorrendben második oldalon egy kifeszített kötélén gyökérrel felfelé (vagyis "fejjel lefelé") kiszáradt növények lógtak , 7 db.

Az egyik karomra rá volt ragasztva egy kiszáradt kis fa gyökerestől.

Magzati pózból indultam víz öntésével egy kis edényből egy másikba. A háromszög ezen oldalán különféle élethelyzetek jelentek meg, gyerekkor, szerelem, szülői lét, büszkeség, bűnbocsánat, ima végül halál=hanyatt fekvés mindegyiknél a víz átöntése a másik edénybe. A víz öntögetése (oda se nézve) hol sikerült, hol pedig nem, vagyis fogyott. A végén hanyatt fekve a saját szemeimre öntöttem a maradékot.

A második oldalnál tollakat ragasztottam az ujjaimra másik kezembe egy csokor száraz gledicia termést fogtam (nagy barna csavarodó akáchüvelyek) a tollakkal megsimogattam egyenként a száraz növényeket megcsörgettem az akácia tokokat és mindegyiknél kimondtam egy-egy már nem élő rokon, barát nevét (5 családtag, 2 barát).

Az oldal végén levettem a tollakat, letettem a zörgő tokokat és hangosan azt mondtam : a 7-es szám azt jelenti hogy hét.

Ezután elindultam a harmadik oldalon, mindig le-le törve a karomhoz rögzített fácskából egy-egy adagot s ahogy haladtam kis kupacokban leraktam a földre.

A kiinduló ponthoz visszaérve éppen elfogyott.

Ott várt két odakészített nagyobb edény s az egyikből a részlegesen tele lévő másikat nagyon lassan csordultig tele töltöttem.

Ennyi volt a performansz, mindez délután. Már ment le a nap és mintegy kegyelmi ajándékként ennél az utolsó vízöntésnél a lemenő nap egy fénysugara pont erre a csordultig megtelő edényre esett... „

Kathlyn Meyts Coba is a galériában várt minket. Performanszának címe: „Arousal”.

Csak egy szék áll a falnál. Bejön Kathlyn, csak egy bugyi van rajta, fején óriási turbán. Megáll háttal nekünk. Kicsit körbenéz, valami belső zene hatására csípőjét ringatja. Azután egy fordított sztriptízt látunk, kiderül, hogy a nagy turbán valójában ruhák együttese, innen öltözik fel apránként

és végül ott áll fekete nadrágkosztümben, magas sarkú cipőben.

Ekkor leül a székre enyhe terpeszben, a kosztüm-felső zsebéből tojásokat vesz elő, és öle előtt, egymásra téve azokat egy tojásoszlopot csinál. Kiskanál kerül elő és Kathlyn elkezd lebontani az oszlopot, úgy, hogy hosszan megeszi a - most már látjuk - főtt keménytojásokat. Amikor végez kimegy. Egy árva szék és a szanaszét heverő tojáshéjak maradnak utána.

Kovács István is a csarnokban rendezkedett be. Gyakorlatilag saját hatalmas installációjában mozgott. Ennek elemei : lelógó ejtőernyőfüggöny, lóhám, kerek teknő, méteres guzsaj, félbevágott csónak, evező, egy ferde traverz, üvegballon, papírkoponya, mankók. István lepellel letakartan a teknőben kezdi az előadást. A már más performanszából ismert szabadulást célzó mozgássorozatot a gumilepedő rugalmasan követi, néha kísérteties szellemszerű képet sugallva. Végül a szabadulás sikerül, a performer láthatóvá és látóvá válik. A sajátos kerek járművel megközelíti a lóhámot, átnéz rajta, fejét annak öblében nyugtatja.

Azután kiszáll a kocsiból és testét bekeni híg agyaggal, az hamar megszárad rajta és már fehérre festett testtel látjuk. Fejére fagereblye fogazatát erősíti, és hegyére állítva megpörgeti a guzsajt. Majd kiemeli a kocsik egyik kerekét s most azzal halad, azt görgeti a tengelyénél fogva. Karjaira erősíti a mankókat, és megpróbál felmenni a ferde traverzen. A mankókkal egyensúlyoz, kitárt karral, a kép egy rokkant Ikarosz repülésimitációjára is hajaz. Egy darabig feljut, de ott már -hogya le ne essen- a mankókkal kell ki- és letámasztania magát. Leszáll innen, a mankókra már nincsen szükség. Papírkoponyából fóliát húz át a szájába és a súlyos traverzet (melyről poharak lógnak le) nagy zajjal áthúzza a tér másik oldalára.

Azután a fóliát beletuszkolja az üvegballonba, rá az abban lévő nagy tojásra.

Odamegy a félbevágott csónakhoz, mintegy magára öltve, súlyos köpenyként húzza egy kicsit, majd megáll a függöny előtt, háttal nekünk és arccal amarra, a csónak rejtekében.

És így ér véget a performansz.

Mongkol Plienbanchang szintén az udvaron készült.

Egy kis bokor mögött áll, hosszú, göndör oroszlánsörényszerű haját ujjaival fésüli.

Madártollat vesz elő, felmutatja nekünk, egyre magasabbra tartja végül elengedi, a délutáni szél átveszi tőle és a toll elrepül. Azután egy távolabbi ponthoz megy s majd amikor hátrálva visszajön kolompolást hallunk, lehajol mélyen, lába között, fejével lefelé néz minket, és ekkor látjuk, hogy szájával, fogaival két kolompot tart s azt rázogattja közben.

Azután már kézben fogva ezekkel a kolompokkal kolompol egy odakészített szarvasagancsnak, egy ág-gomolyagnak, ez utóbbira azután rá is teszi.

Leül egy már odakészített székre. Hirtelen mozdulattal rőt, szakállszerű anyagot kap elő,

szájához teszi, most tényleg mintha szakálla lenne. Ezt azután szájával tartja. Újabb hirtelen mozdulat: a másik zsebből aranylő, zöldes flitterszerű csomó kerül elő, ezt felénk dobja. Játék kezdődik a "szakállal", nyújtja, húzogatja, míg csak egy szál tartja.

Hosszan lelóg a térdéig.

Feláll, valamit egy flakonból a tenyerébe nyom, majd hirtelen mellére csapja, arcát is bekeni vele. Ez a valami pedig türkizkék színű borotvahab. Most ez a fekete oroszlánsörényű türkizkék arc átnéz a szarvasagancs alatt, onnan vizslat minket.

Hosszú zsinóron egy hasbeszélő baba fejét emeli fel, hozza előre és mutatja körbe. Majd a lábához köti, úgy vonsozolja, be a nézők közé. Papírcsíkokkal teli zacskót vesz elő.

Meghinti a szarvasagancsot, az ággomolyagot és maga körül a teret. Leoldja lábáról a kis fejet és az agancs alá teszi. A széken ülve türkizhabos mellcsapdosás kezdődik s amikor ennek vége aranszínű flittert szór szét. Felveszi a szarvasagancsot "vezeti" ide-oda, végül a fejére téve tesz egy kört a nézők között. Visszaérve az ágakhoz, felveszi a kolompokat, lehasal és az ágakat, az agancsot tolvá kúszik felénk mint egy különös lapuló állat. Otthagyván ezeket flitterért megy és újra beszórja az előbbi rekvizitumokat.

Végül a baba fejet tartva megáll előttünk, nyelvét hosszan kiölti és így néz ránk. Mint egy messzire vetődött türkizarcú, rózsaszín nyelvű, torzonborz thai sámán.

Gabriela Zigova a nagy, egyébként ebédlőként, közösségi térként szolgáló sátorba invitált minket. Performansza folyamatos, változó intenzitású talán egy önkívületi állapotot megcélzó önnönmaga körül való forgás volt. Mi, a nézők körben ültünk és sokszor volt szükség a megtántorodó, a sátorfal felé eső performer óvó megsegítésére vagy egy más oldalról a magunk esetleges védelmére. A performansz 3 szakaszban zajlott mindegyik szakasz egyre erősödő egyre intenzívebb olykor elesésig tartó forgásból állt. A teljes sötétben tilos volt vakuzni de aljas módon egy képet azért készítettem (lásd a mellékletben)

Veronika Vargova is a csarnokban készült. A performansz idejére beesteledett, így a teljes sötétség alaposan megnehezítette a nézők (és a krónikás) dolgát.

Veronika faágakból jó méter átmérőjű fészket épített. Amikor elkészült fel- és az arca elé emelte. Visszahelyezve a földre két kis fényképet, arcképet mutatott nekünk, majd gondosan a fészek közepébe tette azokat. Mézet, talán lekvárt és valamilyen port szórt a faágakra. Azután meggyújtotta az egészet. Körbe-körbe járkált a tűz körül és egy füzet vagy könyv lapjait dobta egyenként a lángokba. Amikor ez elkezdődött bekapcsolt egy magnót és amíg a faágak és a papírlapok égtek egy szlovák rap szám hangjait hallgattuk. A tűz kialvásával ért véget a performansz.

Man/i/o/feszt - Performansz nap a VIII. kerületben, Manó Pince 2017.11.04.

A Bródy Sándor utca 19. címen lévő ház alatt alig észrevehető kis pince lapul.

A kicsit New Age-es, keleti relikviákkal díszített pincében szervezte Gyuris Krisztina ezt a performansz napot. A pince közösségi terének körülbelül 1/3-a előadótér, az egyenetlen íves hátsó falat óriási spirál díszíti.

Résztevők: Syporca Whandal, Rovar17, Beate Linne, Gyuris Krisztina, Kovács István, Rokko Juhász, Dénes Imre.

Syporca Whandal és **Rovar17** közös zenei projektjével indult el a végül késő estébe nyúló performansznap. Az ambient-noise hangfolyam közös, egymásra oda- s visszaható munka eredményeként jött létre számtalan eszköz igénybevételével. Külön érdekessége volt az előadásnak egy forgó, grafikával borított henger. Első gondolatom az volt, hogy ez egy zenei imamalom. Használatkor grafikai jelek alakultak át hanggá és folytak bele az oda-visszacsatolás végtelenségébe.

Egy adott pillanatban a feketébe öltözött Syporca felállt és az asztal elé helyezett ruhahalmokhoz jött.

Rovar folytatta a zenét, ő pedig elkezdte magára venni a ruhadarabokat csupa-csupa asszonyos méretű bugyit és melltartót. Össze-vissza "ahogy esik, úgy puffan" módon öltözött, a darabokat egyáltalán nem szabályosan felvéve. Napszemüvegeket is talált, azokat is felvette - egymásra. Számtalan ruhadarab magára öltése után "csupanapszemüvegben" magát feltűnően "mórikálva" kirúszosztta a száját, a maradék fehérneműt egy szatyorba pakolta és mint a kifutón a manökenek, némi pózolás után kiment.

(később Triceps, a nézők egyike, elárulta, hogy a fehérneműket elhunyt édesanyja szekrényében találta és adta kölcsön az előadáshoz.)

Dénes Imre következett. Diót csikorgatva jön be. Egyik karjára hosszú száraz faág van erősítve másik kezén piros led villog. Körbejárja a színpadot a diókat csikorgatva. Azután megáll középen, karjait kitarja és 7-et fordul maga körül. Ruhája alól kis madárfészeket vesz elő, maga elé teszi a földre. A hátsó falhoz megy, lefekszik a földre 2 vizeskancsó mellé.

És kezdődik az ekszpanziós performanszban leírt cselekménysor, a víz öntögetése egyik élethelyzetből a másikba. (PLT14 / Ekszpanzió 29+1). Az utolsó fázisban hanyatt fekvé önti át a maradék vizet egyik edényből a másikba. Ekkor feláll, szemét fekete kendővel letakarja, megfogja

az odakészített, gyökerével felfelé álló és tollakkal díszített kiszáradt fát. Másik kezében csomóba kötött nagy akáctermés. Így indul el az átellenes sarok felé, földhöz koppantgatva a fát és megrázva a csörgő hüvelyeket. Odaérve földre teszi ezeket a rekvizitumokat, szeméről leveszi a kendőt és most visszafelé indul el. Szakaszonként le- letör darabokat a karjára kötött száraz ágakból, mire átér karja teljesen felszabadul. Itt is két kancsó várja, az egyik csak félig tele, ezt csordultig teletölti, lassan, gondosan figyelve. Azután középre jön kezéről leveszi az addig folyamatosan villogó piros led fényt, átkapcsolja, megszűnik a villogás: most már egyfolytában világít. Beleteszi a kis fészekbe. Így ér véget a performansz.

Beate Linne lassan besétál, hosszú zsinóron keljfeljancsi szerű formát tart. Maga körül görgeti a földön körbe-körbe, ide-oda. Azután megfogja ezt a formát és a falon lévő spirálformán vezeti. Köröket ír le, majd a földre teszi. Ő az egyetlen aki reagál a falon lévő nagy spirálra. Leveszi zakóját és a falra helyezett vállfára akasztja.

Oldalt kis asztal, két váza virágokkal. Innen felvesz egy kis kétoldalú tükört, abban nézi magát s egyúttal a közönség felé is fordítja mintegy felkínálva a tükörbenézést.

Az egyik vázából kivesz 3 szál virágot, azokat az ölében tartva kis ideig nézi a közönséget. Leveszi a cipőjét leguggol és finom mozdulatokkal a virágok száráról letépi a leveleket, melyeket egy a plafonról lelógó alig látható damil szálra fűz fel.

Meglóbálja, nézi ahogy a fűzér mint az inga leng ide-oda. Másik damil szálhoz lép a virágokat azokra köti fel, meglöki s a virágok és leveleik külön-külön ide-oda lengenek.

Most előkerül egy hegedűvonó és Beate a hasán hegedül az ingásokat figyelve-követve.

Végül a vonót is felakasztja egy szálra és az is leng ide-oda.

Borotvapengét vesz elő és köldöke körül háromszöget vág a bőrrebe.

Groteszk hastáncszerűség kezdődik, hajladozás erre arra : a has és a vágások gyűrése.

Ezután egy teljes üveg borsot önt a fejére, visszaveszi kabátját, cipőjét és kimegy.

Kovács István meztelenül áll a kis színpadon. Teste fehérre meszelve, hátán teknő melynek felső íve mintegy keretbe foglalja fejét. Lábán a gésák cipőjére emlékeztető magasított lábbeli. Karjait kitarja, láthatóvá válnak a ráerősített fehér fémlapok.

A karok fokozódó ütemben csapkodni kezdenek, a lemezek összeütődnek, sajátos harangjátékot hallunk.

Ez hirtelen abbamarad, a performer előrehajol, így most beborítja a teknő.

Azután leveszi a lemezeket, áll egy kicsit, leteszi a teknőt is.

Járni próbál a "gésacipőkben". Fejére tesz egy valamiféle csőkoronát és tesz egy kis kört.

Most leveszi a cipőket, fejére nylon zsákot erősít melyet egy furulya-cső kombinációval

és dallammal fúj fel.

Azután szájával tart egy falemezt, arra fűrészport szór, lélegzetével próbálja lefújni onnan. Ez végül sikerül, le lehet tenni a falapot. Fejére drótvázat helyez ennek előrenyúló nyúlványán fekete toll függ, most az fújkálja, de hiába fújja el, az persze mindig visszatér. Újabb jelenet következik, karos mérleget vesz fel s egy tarisznából a serpenyőkbe szórással próbálja egyensúlyba hozni azokat. A serpenyők lengenek ide-oda, az adagok hullanak, de a mozgás a tehetetlenség miatt sem marad abba, talán ha lenne egy külső erő ami egy pillanatra megállítaná és így láthatóvá válna a VALÓS állapot, talán akkor meg lehetne teremteni az egyensúlyt... Azután ez is abbamarad és a performer fóliahengert vesz elő, elkezdi felfújni, és amikor megtelik levegővel avagy lélegzettel, a henger a sokatmondó rombusz formát veszi fel és akkor Kovács ezen átbújva mintegy megszületve vagy épp' elveszve fejezi be a performanszt.

Gyuris Krisztina rózsaszín ruhában rövid tüllszoknyában, hanyattfekve csúszik be az előadótérbe. Amikor teljesen beér, akkor látjuk hogy görkorcsolya van a lábán.

Próbál felállni ami sokadszorra végül sikerül. Ám az esetlen épp' hogy talpon maradásban rögtön olyan mozdulatokat próbál csinálni mint a profi korcsolyázók. A groteszk csetlés-botlásnak azután nagy esés a vége. Az esésben felborít egy ott lévő kartondobozt. Kíváncsi vizsgálódás kezdődik, a dobozban fehér filcszerű anyagdarabok vannak, ezeket a korcsolyán imbolyogva magához próbálja. Varrógépet hoz be és elkezdi őket összevarrni.

A darabok fehér kezeslábaszá állnak össze végül. Leveszi szoknyáját, a görkorcsolyákat és belebújik. Ekkor eltűnik minden ami eddig kecses és nagyon is nőies volt és egy hóemberre emlékeztető otromba, fehér, nemtelen alak áll előttünk aki (ami) félig vakon (mert a filc az arcát is takarja) elhagyja az előadó teret.

A nap záró eseménye volt **Juhász Rókkó** sajátos, előadással, beszélgetéssel egybekötött performansa. Először tartott egy rövid bevezetőt a performansz művészetről melyben részletezte saját felosztását mely szerint a performanszok 2 nagy fő csoportra oszthatók és ezt az angol nyelv így fejezi ki : CREATING IMAGES és DELIVER MESSAGES. A rövid előadás után megkérte a nézőket, hogy írjanak véleményt a látottakról, hogyan értelmezték az egyes performanszokat. Közben átöltözött, már fekete öltönyben állt előttünk. A mellette lévő asztalkára kiöntött egy adag (kb. 1 kg) sót, abba időnként belemarkolt és a maroknyi sót a zsebébe tette. Igen ám, de a zseb lyukas volt és a só folyamatosan kifolyt onnan. Ez ismétlődött amíg tartott a beszélgetés, a begyűjtött lapok felolvasása, megbeszélése.

Érdekes volt hallani a nézői meglátásokat és olykor még vita is kialakult egy-egy vélemény kapcsán.

2018 évben a L1 Egyesület rezidense volt Kovács István. A rezidensi állapot sok kötelezettséggel de ugyanakkor sok fellépési lehetőséggel járt. Ez utóbbiak egyike volt a május 16-i nap is - "30 év a performance művészetben" Kovács István jubileumi sorozatának következő állomása.

Kovács István " Sic itur ad astra "

Az egyesület egész előadótermét berendezte. Hosszú széles csík húzódik a terem egyik végétől a másikig.

A kezdőpontot álló lámpás jelöli, a terem másik végét hatalmas fehér vászon zárja le.

A vászon előtt egy közepén lyukas, fehér, fonott korong lóg, előtte bőrvön függ, kicsit visszább pedig kerek gumitrambulín és végig a sávon elszórtan egyéb rekvizitumok.

Kovács úgy jön be mint egy gólem, merev drótvázba és agyagba zártan. Elindul a lámpással, arra is támaszkodva, a merev kötött mozgás agyagtörmelékek hullásával jár. Néhány lépés után, mintegy menet közben, küzdelmesen kibújik a drótvázból, melyet végül diadalmasan fel- és megtart, végül elenged, s az hangos csattanással dől el.

Most látjuk , hogy a performer egész teste fóliába van csavarva, és a fólia alatt valami fehérlik.

Tovább folytatódik a sávon való botorkálás mígnem talál egy ott fekvő hálót. Most ezt feszíti magára, ez már rugalmasabb mint a drótváz, ám ugyanúgy korlátoz, leveszi hát ezt is.

Néhány lépés vezet egy fehér vászondarabhoz, homlokát megkerülve hátrafeszíti - mintha húzna valamit- s azután ezt is leteszi.

Most egy hosszú plexidarabot "talál", felveszi, mozgatni kezdi, annak két vége ide-oda csapodik jellegzetes hangot adva ki. Azután fejére teszi, a lap kétoldalt ívben lehajlik, megforgatja párszor. Mindezek közben apró lépésekkel halad előre. És most elér a trambulínig (a lapot már letette) rálép és ugrálni kezd, s ugrálás közben lefejt magáról a fólia burkot ami alatt most már kiderül, hogy a fehérség az toll. Szállnak a tollpihék, fóliadarabok.

A trambulintól a fóliafoszlányos performer már hátrál, elér a függő övig, abba belebújik és vízszintesen próbál "hintázni" , ez egyszerre idézi fel a repülés és az úszás képét.

Ám túl közel a föld, valahol mindig hozzáér és lefékeződik. Kibújik az övből, és most guggolva hátrál egészen a nagy vászonig.

Ott feláll, átnéz a korongon lévő lyukon, piros fény villan, a terem világítása elsötétedik és a sötétben a nagy vásznon piros csillagok tűnnek fel és el. Egy idő után a csillagok végleg eltűnnek s valamiféle csúszás hangját halljuk hosszan. Azután felkapcsolódik a villany, a performert újra a kezdőponton látjuk és mellette egy teknő-koporsóba temetett ülő alak, egy papírmásé mómia gondosan egybefóliázva a teknővel. Mellette a lámpás. Ezzel a képpel ér véget a performansz

Koroknai–Ladjánszki: Felület-sértések / RS9 - Vallai Kert / 2018.05.19.

Látvány: Koroknai Zsolt DLA

Mozgó lény: Kovács Noémi Anna

Zeneszerző/Zenész: Varga Zsolt

Rendező/Koreográfus: Ladjánszki Márta

Az előadó tér két részre osztott. Középen felfüggesztett vászoncsíkok két sorban, úgy, hogy a második sor eltolva az első közeit tölti ki. Szemből nézve így folyamatosságot látunk, ami valójában a két eltolt réteg illúziója. Az előadás során erre a felületre vetít **Koroknai Zsolt**, döntő részben egy vízfelület fodrodózását, csillogását, játékát látjuk. Ez a kép vetül a vásznak mögül lassan előjövő **Kovács Noémi** testére is. De még mielőtt előre jönne, lassan, mintegy ismerkedve bejárja a hátsó teret, majd átbújik a csíkfüggönyön. Először csak áll mozdulatlanul, mozgása alig észrevehető rezdülésekkel indul, kézfejek, karok rándulása. Azután a kezek megtalálják egymást, felfedező útra indulnak, végigsimítják a karokat, a fejet, az arcot, az előadó lassan felfedezi magát. A felfedezés egyre szenvedélyesebb, a mozdulatok új lehetőségeket nyitnak a térben, és már ebben az állapotban lép vissza a függöny mögé, melyet újra körbe jár de már magát felfedezve, testének tudatában. Mindeközben a ritmikusan ismétlődő vászoncsíkokon újra és újra lejátszódnak a vetített film (Hajas Tibor) képei és ehhez társul Varga Zsolt ipari-ambient hangloopokra épülő zenéje valamint egy ritmikusan felvillanó lámpa éles fénye, s mindezek együtt adják Noémi mozgásának repetitív háttérét, környezetét. Most Koroknai lép előre és egy tálból vizet fröcsköl folyamatosan a vásznon megjelenő vízfelület képére. Noémi már ide oda járkál az első és a hátsó tér között, a vászoncsíkok az átkelések, átbújások lehetőségét kínálják, ő él ezekkel a lehetőségekkel és a felvillanó fehér fényben pillanatnyi állapotokat látunk. A kortárs tánc értelmezése nekem nem könnyű (nem is nagyon megy) így átadom magam az érzéseknek amit Noémi mozdulatai keltenek. A terem teljesen elsötétül, csak egy lámpa világítja meg a táncost aki a hátsó részben áll és Koroknai vizet csurgat a fejére, mintegy felkeni őt. Kovács elhátrál tőle, hátrálva átvon a függönyön, s most az első teret járja tétován körbe ugyanazzal a ismerkedő, felfedező attitűddel mint amikor valaki teljesen máshogy kezdi látni az addig ismert világot.

Azután minden elsötétül, a zene lassan elhalkul és így végződik az előadás.

++

Az RS9 weblapján, az előadás ajánlójában a következőket olvashatjuk:

"Koroknai Zsolt egy új területet kíván megcélózni, s mint olyan, sorozatot felépíteni, ahol a képzőművészeti performansz alkotásait újraértelmezi és mai világba helyezve megmutatja azokat a társművészetek együttesében. Ilyen volt a Mezon Temporary (2010) és Tér-Zuhanás (2011) zenei-

vizuális-táncelőadás és ilyen újragondolás jellemzi a mostani bemutatót is.

...

Az előadás tartalmi és képi megjelenésben magában hordozza a kísérleti motiváció kutatását és a társművészeti áthatások tartalmi és formai nyelvezetét. A performansz és a színházi előadás kultikus párbeszédét mint építő elemét, analitikus inspirációját taglalja a képzőművészet klasszikus formanyelvezetének a bodyart hagyományainak, sajátos magyar kultúrtörténeti szféráját felölelve, jelen esetben Hajas Tibor és kor szellemét újra értelmezett szcenikai tükrében taglalva, jeleníti meg a Felület-sértések című előadás.

A test szerepkörét, a bodyart transzponálását, a performansz tartalmi és formai nyelvezetét a kortárs média technikai megjelenítésében taglalja, a képi és fizikai spontaneitás egyidejűségében kiemeli az alkotás folyamatát és a már historikus elemek szcenikai alkalmazását kísérleti úton bemutatja.

A darab ezáltal "reagensként", önmaga kontrolljában elemezve, értékelve iránymutató előadást nyújt a kísérleti művészet lehetőségeiről és formai-tartalmi nyelvezetéről.

Idézve Hans Beltingget, a Kép-antropológia című könyvében ezt írja: „A 'kép' több, mint az észlelés terméke. Személyes vagy kollektív szimbolizáció eredményeképp jön létre. Minden, amit megpillantunk, vagy ami a belső szemünk elé kerül, így tisztázható le, vagy változtatható képpé. Ezért a kép fogalma, ha komolyan vesszük, végső soron kizárólag antropológiai fogalom lehet. ...

Antropológiai szempontból az ember nem képeinek uraiként, hanem – s ez egészen más – a testét elfoglaló 'képek helyeként' tűnik fel: a saját maga által létrehozott képek kiszolgáltatottja.”

A darab technikai felépítésében a „bőrfelület képletét” alkalmazza, ahol a színpad vertikálisan osztott kialakítása szimbólikusan a „bodyart” fizikai és szellemi transzponálására utal, így belekóstolva a mikró és makró világ transzcendens jellegébe.

....

Hajas Tibor: „A valóság közvetlen leképzése mágikus kaland: más világot eredményez, mint ami van, és mást, mint amit látunk.”

Mivel az idézet fordított sorrendje szcenikus állításként igaznak tűnik, így felmerül a relatív idő fogalma a tartalmi frázisok kiemelhetősége és az új mediális interaktív megjeleníthetőségek lehetőségei a Felület-sértések című új előadásban."

forrás : <http://rs9.hu/eloadas/koroknai-ladjanszki-h-felulet-sertesek-vk/>

Transart Communication 30 – Open Call - Awards

Dear Artists

In the name of the curatorial team: Marilyn Arsem, Nastja Säde Ronkko, Artur Tajber, Nanxi Liu, Ilona Németh, Lucia Stach Gregor, Rokko Juhász, I would like to inform you the RESULTS of the Open Call for Visual Art Performance Made in Public Space.

We received 104 applications from 71 artists from all over the world. We would like to express our big big thanks for your applications. It was a big pleasure to receive such a nice performances art documentations from all over the world. It was a unique project in Our program celebrating 30th anniversary of the Transart Communication Performance Art Festival. During three month long program we tries to mapped the actual situation in Performance Art included many different performance art forms.

The main criterias of evaluation process, as it was written in the open call was:

The Performance has to be realized live (not only for camera)

The Performance has to be documented - video, photo, text-description

The performance has to be done in 2017-2018

In the attachment you will see list of 31 artists who got prizes. You will see it in order of points and prizes you got.

Congratulations for all artists especially for those who got prizes.

We will contact you as soon as possible.

All the best for your future art works

The Curatorial team

1. Artist In Residence for 2019 in:**Slovakia, Poland, Hungary****We will inform artists about the exact dates, duration and conditions after consulting with partners foundations and Artists.****2. Publication in TAC 30 Catalogue in 2019.**

1 Zhang yunfeng+Li haiguang	Tensile Test-The expression of love and giving	286
2 Cristiane Bouger	Displacement Pills – Este Regalo Es Tuyo	283
3 Zsuzsa Bakonyi	Two projects - one in public space nature, the other in public space city	276

1. Invitation to Transart Communication Event 2019.**We will inform artists about the exact dates, duration and conditions after consulting with partners foundations and Artists.****2. Publication in TAC 30 Catalogue in 2019.**

4 Jasmin Schaitl	invade-invert	275
5 Kateřina Olivová	Crossing	275
6 Monique Yim	Queer Series No.10: Ungrounded Tango	272

1. 200 € financial prize**2. publication in TAC 30 Catalogue**

7 Imre Dénes	Overlapped Time	267
8 Klaudia Opoka	Christmas I	265
9 Aziz AMRI & Kelvin ATMADIBRATA	Excalibur	259
10 Eric Scott Nelson	A Meeting of Fallen Wall	250
11 Wang Yanxin	snowy	248

Publication in TAC 30 Catalogue:

12 Olga Spyropoulou	Seachange from the series Beaches	246
13 giorgia de santi	Under · Custody	241
14 Julischka Stengele	In dialogue with the well nymphs / flesh and bone, glass and stone / The Ends of the World	238
15 Lala Nomada	no title	234
16 Liesje van den Berk	Should I sharpen my pencil or soften my voice?	229
17 Ana Teixeira	LISTENING TO LOVE STORIES	226
18 Frank Fu	Sleep With Frank Fu	221
19 Qing Yang	Ask the way	218
20 Dimple B Shah	Mapping sacred space	217
21 Antonín Brinda	1, Lenin / 2, The Master and Margarita / 3, Metro IV: Beijing	215
22 Ola Koziol	polish	214
23 Mads Floor Andersen	Stuck in Places and Mosaic #3	213
24 Anette Friedrich Johannessen	Who owns the landscape	211
25 Nieves Correa & Abel Loureda	Nenúfares de papel	205
Sara Wollasch, Barbora Smékalová- NEW 26 performance group	Dear Jesus, Would U Like Pernik, MDŽ (International Womans Day)	199
27 Stefan Klein	Waiting Session	195
28 Harold Hejazi	Waving	195
29 Rodrigo Munhoz (aka amor experimental)	Love is reset	188
30 Valentina Carlone	The Pleasure of Nothing	182
31 Verônica Vaz	The Blues of Veronica	167

Ladik Katalin a performanszról

2018-ban jelent meg **Németh Péter Mikola** kötete „Személyesség a személytelenségben” címmel.

A „párbeszélgetések könyve” a váci Madách rádió és televízió Mikola által vezetett műsoraiban elhangzott beszélgetések írásos életre keltése.

„A választott témák izzásában párbeszédés lírai regényt olvasunk, a megszólított társak: művészek, tudósok, papok, a lélek útjait járó személyiségek történetei s a költő kommentárjai által” (Czigány György).

Az egyik beszélgető társ **Ladik Katalin** volt, az ő performanszról vallott gondolatait idézem az alábbiakban.

#odaadom magam #játék #hitelesen #létélmény
#másik tudatszint #könyörtelenül #alternatív emberek
#együtt #ekszpanzió #jó érzés

– Én nem szívesen beszélek erről, mert amikor ezeket a dolgokat cselekszem, amikor odaadom magam, akkor vagyok igazából én. Amikor magyarázom, mint most is, mintha nem is én volnék.

nünk, a nézésben pedig aktív, épp fordítva, mint ahogyan az megszokott. Passzív annyit tesz: szív megadja a világot. Aktiv annyit tesz: légy jelen benne.

– Ehhez annyit fűznék hozzá, hogy én, amikor performer vagyok, akkor azt az állapotot keresem, akkor tartom hitelesnek cselekedeteimet, amikor úgy érzem magamat mint egy gyermek, aki egyedül játszik, építi a játéktérét, így építi fel a világát, és önmagának játszik. Azt hiszem, hogy a performansz lényege is ilyen, még akkor is, ha a performer másféle elméleteket gyárt, s néha nagyon okosnak tűnő líra szövegeket tud erről előadni. A performansz lényege a játék. Játékosság gyermeki lelkülettel. Ha ezt hitelesen képes valaki megteremteni, akkor valóban átvissz, átlandít bennünket egy olyan világba, amiben tisztán működnek a szabályok, ahol nem a költészet, a színház effektusa és eszközrendszere van jelen, hanem maga a létélmény. Amikor a gyermek játszik, akkor a létélmény örömet éli át, és azt látja velünk.

megkínálja vele az arra járókat. Ő van, aki szívesen vesz, elfogadja tőle.

– De közben szemléli is magát a gyermek, a performer is ilyen, aki egy más tudatszinten létezik ilyenkor, és egy másik tudatszinten rendezi és figyeli magát, így találja ki a dolgokat, tehát dramaturgiája is van a történeteknek. Ha szükséges, akkor van párbeszéd is, hogyha nem, akkor csak mozgás vagy zene van. Minden lehetséges: mozdulat, alakoskodás. Az „alakoskodó ember”, ez benne van az ember jellemében. Ilyen a performer is, alakoskodó, de megbocsátható ez neki, ha könyörtelenül önmagát adja. Egyébként, azért van mindenekelőtt szükségünk a performanszra, mert a színházban nem adhatja ki őszintén magát minden ember. A performanszban igen, és arra nem színészek vállalkoznak, hanem más, tehetséges emberek.

– Akkor jövünk mi, úgymond „alternatív” emberek! Én abban látom az egésznek lényegét, hogy ilyen „hiányhelyszíneken”, ilyen játékos, gyermekien játékos téridőben együtt vagyunk. Egész tevékenységemnek szerintem akkor van értelme, hogyha ilyen helyszíneken és ilyen emberek előtt teszem a dolgomat. Különben ott van a remeteség. Sok élet-erőmet visz el egy ilyen önálló est, performansz. Hivatásos színházban a performansznak nincs helye, oda egészen más közönség jár. Ilyen művészi találkozókra hasonló szenzibilitású emberek vannak jelen, és ekkor van igazi befogadása, továbbélése, továbbfejlesztése alkotói tevékenységemnek. Akkor él tovább a mű, amikor ilyen helyszíneken nézzük egymást, és részt veszünk az alkotói folyamatokban. Akkor jön létre ez a kölcsönhatás, ez a visszacsatolás, amiről most beszélünk. Olyankor én nemcsak „kitárulkozom”, ezt idézőjelben mondom, de olyankor az a helyzet jó fokmérője annak, hol is tartok alkotói gyakorlatomban, hiszen akkor fókuszálok arra, ami éppen foglalkoztat: egy balladára vagy arra a bizonyos *Bukott anyagra*, amiről már beszéltem. Akkor nekem fontos volt, hogy az ezekkel kapcsolatos mondanivalómat pont olyan formában közöljem. Jó, hogy az *ekszpanziókon* közvetlen visszajelzés van, mivel akkor együtt élünk pár napig, részt vehetek egymás művének megvalósulásában, megélésében. Ezáltal én is átélék abból a pillanatnyi, hogy úgy mondjam „közös hullámhosszból” valamit, mert akkor valóban ráhangolódunk egymásra. Mivel ezeken az *ekszpanziókon* adott témák voltak, ezekre felkészültem, és ráhangolódtam a témára. Úgy éreztem, hogy kiadhatom magamból, mit érzek és gondolok. Jó, hogy ez nemcsak nekem nyújtott kataritikus élményt, hanem talán másnak is. Jó érzés volt, hogy feltöltődve jöttem a találkozóra.

Cage-Delimar-Laibach (és Duchamp)

-----> A 6. oldalon idéztem az MTI közleményét.

A híradásból egy számunkra lényeges pont említése kimaradt. A szóban forgó Laibach klipben sakkozó nő a neves horváth performer **Vlasta Delimar**.

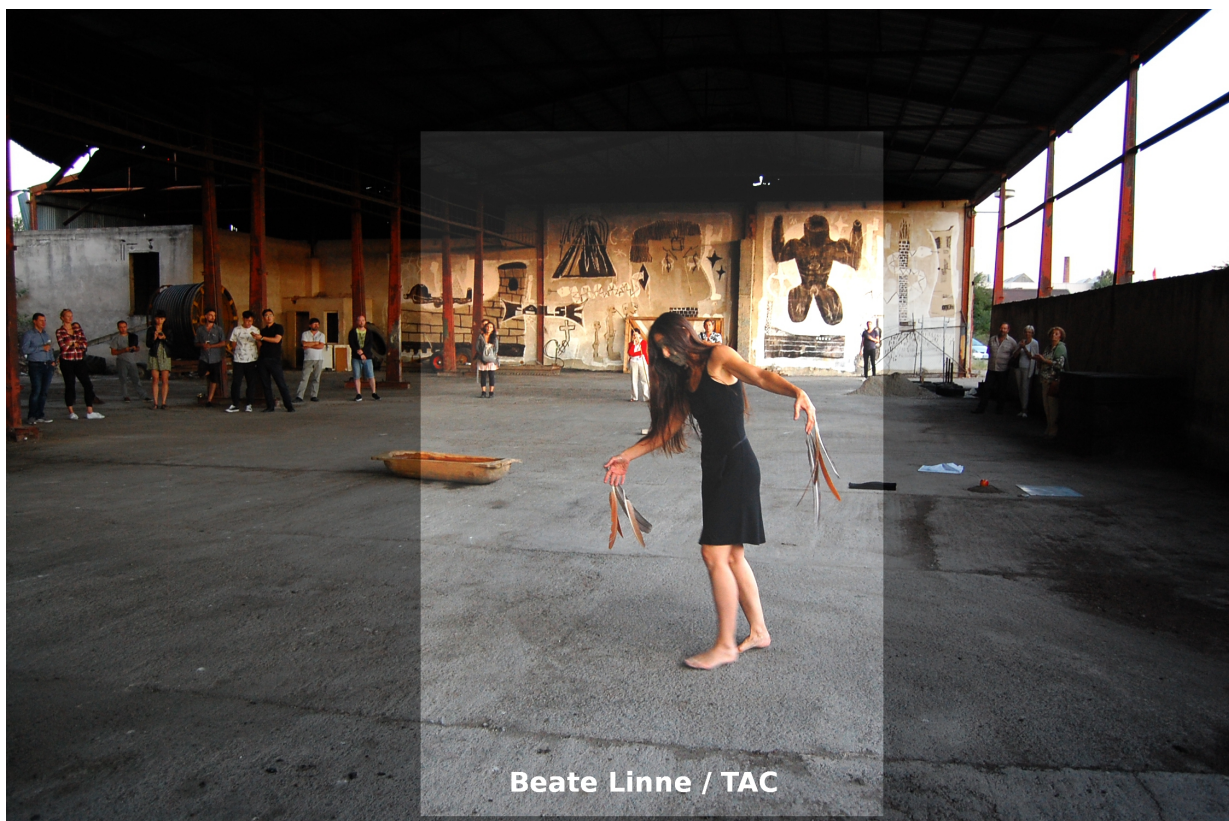
Videóból kinyert képek

A klip a itt nézhető meg: https://www.youtube.com/watch?v=mM90X-9m_Zc

Rákeresés: youtube / Laibach 4'33"

MELLÉKLET

Kathleen Meyts Coba / TAC

Kovács Noémi / RS9

Kovács István / L1

Juhász Rokko / Manofeszt

